

RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)

13. december 2005 *

I sag T-397/02,

Arla Foods AMBA, Viby (Danmark),

Løgismose A/S, Broby (Danmark),

Nordex Food A/S, Dronninglund (Danmark),

Sinai Landmejeri, Broby,

Andelsmejeriet Sædager, Hobro (Danmark),

Søvind Mejeri, Horsens (Danmark),

Steensgaard Herregårdsmejeri, Millinge (Danmark),

Mejeriet Grambogård I/S, Tommerup (Danmark),

Kirkeby Cheese Export, Svendborg (Danmark),

ved advokat G. Lett,

sagsøgere,

* Processprog: dansk.

støttet af:

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ved P. Ormond, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved H. Støvlbæk, J. Iglesias Buhigues og A.-M. Rouchaud-Joët, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

støttet af:

Den Helleniske Republik ved V. Kontolaimos, I. Chalkias og M. Tassopoulou, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

og af

Syndesmos Ellinikon Viomichanion Galaktokomikon Proionton (SEV-GAP), Athen (Grækenland), ved advokat N. Korogiannakis,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 1829/2002 af 14. oktober 2002 om ændring af bilaget til Kommissionens forordning (EF) nr. 1107/96, for så vidt angår betegnelsen »feta« (EFT L 277, s. 10),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Tredje Afdeling)

sammensat af præsidenten, M. Jaeger, og dommerne J. Azizi og E. Cremona,
justitssekretær: E. Coulon,

afsagt følgende

Kendelse

Retsforskrifter

- ¹ I artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 208, s. 1, herefter »grundforordningen«) fastsættes reglerne for fællesskabsbeskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser, som visse landbrugsprodukter og levnedsmidler kan omfattes af.

- 2 Ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 2, litra a), er en »oprindelsesbetegnelse« »navnet på et område, et bestemt sted eller i undtagelsestilfælde et land, der betegner et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel:

— som har oprindelse i dette område, dette bestemte sted eller dette land, og

— hvis egenskaber eller andre kendetegn hovedsageligt eller fuldstændigt kan tilskrives det geografiske miljø med dets naturbetingede og menneskelige faktorer, og som er fremstillet, forarbejdet og tilvirket i det afgrænsede geografiske område«.

- 3 Det bestemmes i grundforordningens artikel 2, stk. 3:

»Som oprindelsesbetegnelser anses desuden visse traditionelle, eventuelt geografiske, betegnelser, som betegner et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel med oprindelse i et område eller et bestemt sted, og som opfylder betingelserne i stk. 2, litra a), andet led.«

4 Ifølge grundforordningens artikel 3 kan betegnelser, der er blevet artsbetegnelser, ikke registreres. I forordningen forstås ved en »betegnelse, der er blevet en artsbetegnelse«, navnet på et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel, der, selv om det henviser til det sted eller område, hvor landbrugsproduktet eller levnedsmidlet først blev fremstillet eller markedsført, er blevet fællesbetegnelsen for et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel.

5 For at fastslå, hvorvidt en betegnelse er blevet en artsbetegnelse, skal der tages hensyn til alle faktorer, især

— de faktiske forhold i den medlemsstat, hvor navnet har sin oprindelse, og i det traditionelle forbrugsområde

— de faktiske forhold i andre medlemsstater

— de relevante nationale retsforskrifter eller EF-retsforskrifter.

6 Betegnelsen for et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel skal, for at kunne blive registreret som beskyttet oprindelsesbetegnelse, opfylde betingelserne i grundforordningen og navnlig være omfattet af varespecifikationen, som er defineret i forordningens artikel 4, stk. 1. Registreringen giver den pågældende betegnelse fællesskabsbeskyttelse.

- 7 I grundforordningens artikel 5-7 er der fastsat en procedure for registrering af en betegnelse, den såkaldte »normale procedure«, der giver enhver sammenslutning, defineret som en organisation af producenter og/eller forarbejdere, der beskæftiger sig med samme landbrugsprodukt eller samme levnedsmiddel, eller, under visse betingelser, enhver fysisk eller juridisk person ret til at indgive en registreringsansøgning til den medlemsstat, hvor det pågældende geografiske område er beliggende. Medlemsstaten kontrollerer, om ansøgningen er berettiget, og fremsender den til Kommissionen. Hvis Kommissionen finder, at betegnelsen opfylder betingelserne for beskyttelse, offentliggør den de i grundforordningens artikel 6, stk. 2, opregnede oplysninger i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

- 8 Grundforordningens artikel 7 bestemmer:

»1. Inden seks måneder efter datoen for den i artikel 6, stk. 2, omhandlede offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* kan enhver medlemsstat gøre indsigelse mod registrering.

2. Medlemsstaternes kompetente myndigheder drager omsorg for, at enhver, der kan påvise en berettiget økonomisk interesse, får adgang til at gøre sig bekendt med ansøgningen. Endvidere kan medlemsstaterne i overensstemmelse med deres faktiske forhold bestemme, at andre parter med en berettiget interesse kan få sådan adgang.

3. Enhver retmæssigt berørt fysisk eller juridisk person kan rejse indsigelse mod den påtænkte registrering ved at fremsende en behørigt begrundet erklæring til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den pågældende person har bopæl

eller forretningssted. Den kompetente myndighed træffer de fornødne foranstaltninger for at tage hensyn til disse bemærkninger eller denne indsigelse inden for de fastsatte frister.

[...]«

- 9 Hvis ingen medlemsstat gør indsigelse over for Kommissionen, indføres betegnelsen i et af Kommissionen ført register benævnt »Register over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser«.
- 10 Hvis de pågældende medlemsstater ikke, såfremt en indsigelse kan tages til følge, kan nå til indbyrdes enighed i overensstemmelse med artikel 7, stk. 5, træffer Kommissionen afgørelse efter fremgangsmåden i samme forordnings artikel 15 (forskriftsudvalgsproceduren). Grundforordningens artikel 7, stk. 5, litra b), bestemmer, at Kommissionen træffer afgørelse under hensyntagen til »loyal skik og brug og den faktiske risiko for forveksling«.
- 11 Grundforordningens artikel 17 indfører en registreringsprocedure, en såkaldt »forenklet procedure«, som afviger fra den almindelige procedure. Ifølge denne procedure underretter medlemsstaterne Kommissionen om, hvilke ved lov beskyttede betegnelser eller hævdevundne betegnelser, de ønsker at registrere i henhold til grundforordningen. Proceduren i grundforordningens artikel 15 finder tilsvarende anvendelse. Grundforordningens artikel 17, stk. 2, andet punktum, præciserer, at indsigelsesproceduren i artikel 7 ikke finder anvendelse i forbindelse med den forenklede procedure.

Sagens baggrund

- 12 Ved skrivelse af 21. januar 1994 ansøgte den græske regering Kommissionen om registrering af betegnelsen »feta« som beskyttet oprindelsesbetegnelse i henhold til grundforordningens artikel 17.
- 13 Den 19. januar 1996 forelagde Kommissionen det i medfør af grundforordningens artikel 15 nedsatte Forskriftsudvalg et udkast til forordning, der indeholdt en liste over de betegnelser, der kunne registreres som beskyttede geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser i henhold til grundforordningens artikel 17. På listen var opført ordet »feta«. Forskriftsudvalget tog ikke stilling til udkastet inden for den fastsatte frist, hvorfor Kommissionen den 6. marts 1996 forelagde udkastet for Rådet i henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 4. Rådet traf ikke nogen afgørelse inden for den i grundforordningens artikel 15, stk. 5, fastsatte frist på tre måneder.
- 14 I henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 5, vedtog Kommissionen herefter den 12. juni 1996 forordning (EF) nr. 1107/96 om registrering af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser efter proceduren i grundforordningens artikel 17 (EFT L 148, s. 1). I henhold til artikel 1 i forordning nr. 1107/96 blev betegnelsen »feta«, som er opført i bilaget til nævnte forordning, i del A, under rubrikken »ost« og under landenavnet »Grækenland«, registreret som beskyttet oprindelsesbetegnelse.
- 15 Ved dom af 16. marts 1999 i sagen Danmark, Tyskland og Frankrig mod Kommissionen (forenede sager C-289/96, C-293/96 og C-299/96, Sml. I, s. 1541)

annullerede Domstolen forordning nr. 1107/96, for så vidt som »feta« i forordningen var blevet registreret som beskyttet oprindelsesbetegnelse. Domstolen fastslog i dommen, at Kommissionen ved undersøgelsen af, om »feta« udgjorde en artsbetegnelse, ikke behørigt havde taget hensyn til samtlige de faktorer, som grundforordningens artikel 3, stk. 1, tredje afsnit, pålagde den at tage i betragtning.

- 16 Som følge af denne dom vedtog Kommissionen den 25. maj 1999 forordning (EF) nr. 1070/1999 om ændring af bilaget til forordning (EF) nr. 1107/96 (EFT L 130, s. 18), hvorefter betegnelsen »feta« udgik af registret over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser samt af bilaget til forordning nr. 1107/96.
- 17 Efter efterfølgende på ny at have undersøgt den græske regerings registreringsansøgning forelagde Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 2, et udkast til forordning for Forskriftsudvalget med forslag om i henhold til grundforordningens artikel 17 at registrere betegnelsen »feta« som beskyttet oprindelsesfortegnelse i registret over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser. Udvalget tog ikke stilling til dette udkast inden for den fastsatte frist, hvorfor Kommissionen forelagde udkastet for Rådet i henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 4.
- 18 Rådet traf ikke nogen afgørelse vedrørende udkastet inden for den i grundforordningens artikel 15, stk. 5, fastsatte frist, og Kommissionen vedtog derfor den 14. oktober 2002 forordning (EF) nr. 1829/2002 om ændring af bilaget til forordning nr. 1107/96 for så vidt angår betegnelsen »feta« (EFT L 277, s. 10, herefter »den anfægtede forordning«). I henhold til forordningen blev betegnelsen »feta« igen registreret som beskyttet oprindelsesbetegnelse, og den blev optaget i bilaget til forordning nr. 1107/96, i del A, under rubrikkerne »Ost« og »Grækenland«.

Sagsbehandlingen

- 19 Sagsøgerne har ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 19. december 2002 anlagt nærværende sag.
- 20 Ved skrivelse af 5. februar 2003 anmodede Kommissionen om, at sagen blev udsat indtil afsigelsen af dommen i de forenede sager C-465/02 og C-466/02.
- 21 Ved skrivelse af 26. februar 2003 meddelte sagsøgerne, at de modsatte sig begæringen om udsættelse.
- 22 Ved beslutning af 19. marts 2003 afviste Retten begæringen om udsættelse.
- 23 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 5. juni 2003 påstod Kommissionen sagen afvist i henhold til artikel 114 i Rettens procesreglement.
- 24 Den 20. august 2003 indleverede sagsøgerne deres skriftlige bemærkninger til afvisningspåstanden.
- 25 Ved begæringer indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 16. april og den 9. maj 2003 anmodede Den Helleniske Republik og Syndesmos Ellinikon Viomichanion Galaktokomikon Proionton (SEV-GAP) (sammenslutningen af græske producenter af mejeriprodukter) om tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionens påstande.

- 26 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 2. maj 2003 anmodede Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgernes påstande.
- 27 Ved kendelse af 8. september 2003 fik Den Hellske Republik og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland tilladelse til at intervenere.
- 28 Den 21. oktober 2003 indleverede Den Hellske Republik skriftligt indlæg til støtte for Kommissionens påstande.
- 29 Ved kendelse af 23. marts 2004 fik SEV-GAP tilladelse til at intervenere.
- 30 Den 10. maj 2004 indleverede SEV-GAP skriftligt indlæg til støtte for Kommissionens påstande.
- 31 Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland indleverede ikke et skriftligt indlæg inden for den fastsatte frist.

Parternes påstande

- 32 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

33 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

34 Sagsøgerne har i deres skriftlige bemærkninger til Kommissionens afvisningspåstand nedlagt påstand om, at sagen fremmes til afgørelse i realiteten.

35 Den Helleniske Republik og SEV-GAP har i deres skriftlige indlæg nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

- 36 Sagsøgerne har ved nærværende søgsmål nedlagt påstand om annullation af den anfægtede forordning.
- 37 Kommissionen samt Den Hellenke Republik og SEV-GAP, der er intergeneret til støtte for Kommissionens påstande, har anført, at sagen bør afvises, idet sagsøgerne ikke har søgsmålskompetence i henhold til artikel 230, stk. 4, EF. Den Hellenke Republik har desuden gjort gældende, at sagen er anlagt for sent.
- 38 I henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 1, kan Retten, såfremt en part fremsætter begæring herom, tage stilling til, om sagen bør afvises, uden at indlede behandlingen af sagens realitet. I henhold til samme artikels stk. 3 forhandles der mundtligt om begæringen, medmindre Retten bestemmer andet. I den foreliggende sag finder Retten, at de oplysninger, der fremgår af sagen, er tilstrækkelige til, at den kan tage stilling til den af Kommissionen nedlagte afvisningspåstand uden at indlede den mundtlige forhandling.

Den Hellenke Republiks indsigelse om, at sagen er anlagt for sent

- 39 Den Hellenke Republik har gjort gældende, at sagen skal afvises, da den er anlagt for sent. Da den anfægtede forordning blev offentliggjort den 15. oktober 2002, og sagen først blev anlagt den 19. december 2002, er fristen på to måneder i artikel 230, stk. 5, EF derfor ikke blevet overholdt.

- 40 Det bemærkes, at denne indsigelse er åbenbart ugrundet. I henhold til procesreglementets artikel 102, stk. 1, begynder søgsmålsfristen først at løbe efter udløbet af fjortendedagen efter datoen for offentliggørelsen af retsakten. Hertil kommer den i procesreglementets artikel 102, stk. 2, omhandlede fristforlængelse under hensyn til afstanden, dvs. yderligere ti dage. Nærværende sag er derfor anlagt rettidigt.

Indsigelsen om sagsøgernes manglende søgsmålskompetence

Parternes argumenter

- 41 Kommissionen, Den Helleniske Republik og SEV-GAP har anført, at søgsmålet vedrører en almengyldig forordning som omhandlet i artikel 249, stk. 2, EF, og at sagsøgerne ikke er individuelt berørt af den anfægtede forordning.
- 42 Sagsøgerne anfører, at sagen bør fremmes til realitetsbehandling. De har gjort gældende, at det forhold, at den anfægtede forordning fremtræder som en almengyldig forordning, ikke udelukker, at sagsøgerne er individuelt og umiddelbart berørt af denne forordning. De har i den henseende fremsat fem argumenter.
- 43 For det første har sagsøgerne gjort gældende, at de er individuelt berørt, i det omfang de har en særlig rettighed til at benytte betegnelsen »feta« eller »dansk feta«. De finder således, at der ved forordningen gøres indgreb dels i deres historiske veletablerede ret til brug af betegnelsen »feta«, dels i deres ret som producenter i Danmark til at benytte den lovbeskyttede betegnelse »dansk feta«, fordi der ved forordningen gives græske producenter eneret til at benytte betegnelsen »feta«. De

har gjort gældende, at de fremstiller feta under betegnelsen »dansk feta« i overensstemmelse med dansk lovgivning, som forbeholder fetaproducenter i Danmark retten til at anvende denne betegnelse. De har desuden anført, betegnelsen »dansk feta« har karakter af et kvalitetsmærke, der angiver, at et produkt opfylder visse ved lov fastsatte kriterier som produktets oprindelse, indhold, produktionsmetode eller kvalitet.

44 Til støtte for deres argumentation har sagsøgerne henvist til Domstolens dom af 18. maj 1994, Codorníu mod Rådet (sag C-309/89, Sml. I, s. 1853), og Rettens kendelse af 26. marts 1999, Biscuiterie-confiserie LOR og Confiserie du Tech mod Kommissionen (sag T-114/96, Sml. II, s. 913), og af 30. januar 2001, La Conquete mod Kommissionen (sag T-215/00, Sml. II, s. 181).

45 I denne henseende har sagsøgerne hævdet, at de i medfør af denne retspraksis nyder en tilsvarende specifik ret erhvervet på nationalt plan, da de i Danmark har haft en beskyttet ret til at anvende betegnelsen »dansk feta«, som giver en beskyttelse svarende til den, der opnås efter forordning nr. 2081/92. Ifølge sagsøgerne er denne ret, der har været benyttet konsekvent, særegen for producenter i Danmark, som vil lide skade ved registreringen af betegnelsen »feta«, da de bliver hindret i at udnytte en betegnelse, der har opnået udbredt accept hos forbrugerne.

46 For det andet har sagsøgerne anført, at de er individualiseret, da de repræsenterer den største produktion af feta i Den Europæisk Union. Arla Foods AMBA er således den største enkeltproducent af feta i Fællesskabet med en produktion på 15 609 tons i 2001. Desuden har sagsøgernes samlede produktion i perioden 1998 til 1995 udgjort 39% af den samlede produktion af feta i Den Europæiske Union og 13% i 2001.

- 47 For det tredje har sagsøgerne gjort gældende, at de er individualiserede som følge af de konkurrenceretlige konsekvenser af registreringen af betegnelsen »feta« til fordel for græske producenter. Som følge af denne registrering som en græsk oprindelsesbetegnelse vil deres markedsposition blive berørt så meget desto mere, som græske producenter, der alene vil have ret til betegnelsen »feta«, er sagsøgernes største konkurrent på det europæiske marked.
- 48 For det fjerde har sagsøgerne anført, at når Kommissionen skal tage hensyn til retsvirkningerne for visse borgere af den retsakt, der agtes vedtaget, kan disse borgere blive individualiseret. I denne sag befinder Kommissionen sig i en sådan situation, navnlig i forhold til grundforordningens artikel 3, hvorefter fremgår, at Kommissionen har pligt til at tage hensyn til eksisterende produkter, der er lovligt markedsført i andre medlemsstater, når der er rejst indsigelse mod registreringen af en oprindelsesbetegnelse. De har til støtte herfor påberåbt sig Rettens dom af 3. maj 2002, *Jégo-Quéré mod Kommissionen* (sag T-177/01, Sml. II, s. 2365).
- 49 For det femte har sagsøgerne gjort gældende, at de er individuelt berørt set i lyset af princippet om effektiv domstolsbeskyttelse. De har anført, at de forgæves har søgt en præjudiciel afgørelse forelagt Domstolen i sagen *Canadane Cheese Trading* and *others* (sag C-317/95, Sml. I, s. 4681), da den blev trukket tilbage af den forelæggende ret. De har desuden gjort gældende, at de i overgangsperioden ikke har mulighed for at få prøvet en sag ved de nationale domstole, idet markedsføringen af ost under betegnelsen »dansk feta« først efter udløbet af denne kan udløse retlige konsekvenser i forhold til sagsøgerne. Endelig har de gjort gældende, at begrebet individuelt berørt skal anvendes ens på græske og danske producenter. Såfremt den græske ansøgning om registrering af betegnelsen »feta« var blevet afslået, ville de græske producenter have kunnet anfægte afgørelsen, og der bør derfor gælde det samme for sagsøgerne i betragtning af den negative afgørelse rettet mod dem.

Rettens bemærkninger

- 50 Artikel 230, stk. 4, EF bestemmer, at enhver fysisk eller juridisk person kan indbringe klage over beslutninger, som, skønt de er udfærdiget i form af en forordning, dog berører ham umiddelbart og individuelt.
- 51 Ifølge fast retspraksis skal kriteriet for sontringen mellem en forordning og en beslutning søges i, om den pågældende retsakt er almen gyldig eller ikke (Domstolens kendelse af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149, præmis 28, og af 24.4.1996, sag C-87/95 P, CNPAAP mod Rådet, Sml. I, s. 2003, præmis 33). En retsakt er almen gyldig, hvis den finder anvendelse på objektive bestemte situationer og har retsvirkninger for abstrakt fastlagte persongrupper (jf. Rettens dom af 10.7.1996, sag T-482/93, Weber mod Kommissionen, Sml. II, s. 609, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis).
- 52 I det foreliggende tilfælde sikrer den anfægtede forordning betegnelsen »feta« den beskyttelse af oprindelsesbetegnelser, der er fastsat i grundforordningen. Beskyttelsen består i, at brugen af betegnelsen »feta« forbeholdes producenter, som stammer fra det beskrevne geografiske område, og hvis produkter overholder de geografiske og kvalitative krav, der i varespecifikationen pålægges fremstillingen af feta. Den anfægtede forordning giver alle virksomheder, hvis produkter opfylder de foreskrevne geografiske og kvalitative krav, ret til at markedsføre disse under ovennævnte betegnelse, hvorimod en sådan ret ifølge forordningen ikke tilkommer de virksomheder, hvis produkter ikke opfylder disse betingelser, som er ens for alle virksomheder. Den anfægtede forordning gælder såvel for alle — nuværende og fremtidige — producenter af feta, som lovligt må benytte denne betegnelse, som for alle dem, der vil få forbud mod at benytte betegnelsen efter udløbet af overgangsperioden. Den vedrører ikke udelukkende producenterne i medlemsstaterne, men har ligeledes retsvirkninger i forhold til et ukendt antal producenter fra tredjelande, som på nuværende tidspunkt eller i fremtiden ønsker at eksportere feta til Fællesskabet (Rettens kendelse af 6.7.2004, sag T-370/02, Alpenhain-Camembert-Werk m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2097, præmis 54).

- 53 Den anfægtede forordning er derfor en almen gyldig foranstaltning som omhandlet i artikel 249, stk. 2, EF. Forordningen finder anvendelse på objektive bestemte situationer og har retsvirkninger for abstrakt fastlagte persongrupper (kendelsen i sagen Alpenhain-Camembert-Werk m.fl. mod Kommissionen, præmis 55). Denne almindelige rækkevidde følger i øvrigt af formålet med de pågældende bestemmelser, nemlig at beskytte de geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser, der er gyldigt registreret, erga omnes og i hele Fællesskabet.
- 54 Det er imidlertid ikke udelukket, at en bestemmelse, som ifølge sin art og rækkevidde har almen gyldig karakter, kan berøre en fysisk eller juridisk person individuelt. Dette er tilfældet, når den pågældende retsakt omfatter denne person på grund af visse egenskaber, som er særlige for den pågældende, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre og derved individualiserer ham på lignende måde som en beslutnings adressat (Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, på s. 414, org.ref.: Rec. s. 197, på s. 223, og dommen i sagen Codorniu mod Rådet, præmis 19 og 20, samt kendelsen i sagen Alpenhain-Camembert-Werk m.fl. mod Kommissionen, præmis 56).
- 55 I nærværende sag gør ingen af sagsøgerne argumenter det muligt at påvise den mindste egenskab, som er særlig for sagsøgerne, eller en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derved individualiserer dem i forhold til andre berørte erhvervsdrivende. De sagsøgende virksomheder er tværtimod kun berørt af den anfægtede forordning i deres egenskab af erhvervsdrivende, som fremstiller eller markedsfører ost, der ikke opfylder betingelserne for anvendelse af den beskyttede oprindelsesbetegnelse »feta«. Sagsøgerne er således berørte på samme måde som alle de øvrige virksomheder, hvis produkter heller ikke opfylder kravene i de pågældende fællesskabsbestemmelser.
- 56 For så vidt angår det første argument, hvorefter sagsøgerne er individuelt berørt, idet de anfører at have en særlig rettighed til at benytte betegnelsen »feta« eller »dansk feta«, bemærkes for det første, at det er ubestridt, at betegnelsen »dansk feta« ikke

udgør en oprindelsesbetegnelse eller en beskyttet geografisk betegnelse i henhold til grundforordningen. I modsætning til varemærkeområdet, hvor der samtidig findes en national beskyttelsesordning og en ordning på fællesskabsniveau, er de pågældende oprindelsesbetegnelser eller geografiske betegnelser kun beskyttet i alle medlemsstater, såfremt de er registreret på fællesskabsniveau i overensstemmelse med grundforordningen. Det bemærkes derhos, at sagsøgerne heller ikke har hævdet, at Kongeriget Danmark i henhold til grundforordningens artikel 17 har meddelt Kommissionen, at betegnelsen »dansk feta« skulle være en retligt beskyttet betegnelse i Danmark. Heraf følger, at den danske lovgivning ikke kan give sagsøgerne en tilsvarende specifik varemærkerettighed som den, sagsøgeren havde i sagen Codorníu mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 44.

- 57 Det må dernæst fastslås, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at brugen af betegnelsen »feta« eller »dansk feta«, som selskaberne benytter, følger af en lignende særlig rettighed, som de har erhvervet på nationalt plan eller fællesskabsniveau inden vedtagelsen af den anfægtede forordning, og som denne forordning har gjort indgreb i, som omhandlet i dommen i sagen Codorníu mod Rådet og i kendelsen i sagen La Conqueste mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 44.
- 58 Den omstændighed, at sagsøgerne gennem lang tid har markedsført deres produkter under betegnelsen »feta« eller »dansk feta«, giver dem ikke en særlig rettighed som omhandlet i førnævnte afgørelser. Sagsøgernes situation adskiller sig ikke af denne grund fra situationen for de øvrige producenter, som ligeledes har markedsført deres produkter som »feta« eller »dansk feta«, og som ikke længere har tilladelse til at anvende denne betegnelse, der nu er beskyttet ved dens registrering som oprindelsesbetegnelse (jf. i denne retning kendelsen i sagen Alpenhain-Camembert-Werk m.fl. mod Kommissionen, præmis 66).
- 59 Det forhold, at der findes dansk lovgivning vedrørende betegnelsen »dansk feta«, kan ikke ændre denne konklusion.

- 60 Lovgivningen kan ikke individualisere sagsøgerne, da den finder anvendelse på alle osteproducenter, der opfylder de i den danske lovgivning fastsatte kriterier.
- 61 Lovgivningen giver heller ikke sagsøgerne en særlig rettighed. Som det fremgår af sagen og af dommen i sagen Danmark m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 15 (præmis 63), hvor der udtales, at der »ifølge den danske regering [...] siden 1963 i Danmark har været regler for feta-produktion, der foreskriver, at dansk feta tydeligt mærkes »dansk feta«, indeholder den danske lovgivning, som sagsøgerne har påberåbt sig, alene en forpligtelse til at angive den pågældende osts oprindelse.
- 62 Den pågældende lovgivning udgør dermed ikke en foranstaltning, der giver sagsøgerne en særlig rettighed, men pålægger dem derimod en forpligtelse til mærke deres produkt med præciseringen »dansk« for at kunne fremstille og markedsføre feta i Danmark.
- 63 Sagsøgerne kan derfor ikke med henvisning til dansk lovgivning gøre gældende, at de befinder sig i en særlig situation, der berettiger dem til anlægge sag til prøvelse af den anfægtede forordning til forskel fra alle andre fetaproducenter i Fællesskabet, navnlig i Frankrig og i Tyskland, som frit kunne fremstille og markedsføre feta uden at skulle tilføje en bemærkning om produktets geografiske oprindelse.
- 64 Sagsøgerne har ligeledes gjort gældende, at den danske lovgivning indfører et kvalitetsmærke.

- 65 Det skal i denne henseende for det første bemærkes, at den danske lovgivning, som det fremgår af sagen, ikke er blevet vedtaget med henblik på at beskytte eller udnytte de eventuelle særlige egenskaber, som dansk feta måtte have, men opfylder behovet for at sikre en redelig og korrekt oplysning af forbrugeren, således at risikoen for forveksling med den græske feta undgås. Det bestemmes i øvrigt i dansk lovgivning, at tillægsordet »dansk« skal tilføjes til en hel række andre oste, som fremstilles i Danmark, og som har deres historiske oprindelse i andre medlemsstater eller tredjelande (grana, munster, gouda m.fl.).
- 66 Det må dernæst fastslås, at sagsøgerne hverken har bevist, at den pågældende lovgivning indfører et kvalitetsmærke, eller godtgjort, at et sådan kvalitetsmærke er i overensstemmelse med artikel 28 EF og 30 EF. Det fremgår således af retspraksis, at retten til en kvalitetsbenævnelse — bortset fra regler om oprindelsesbetegnelser og angivelse af afsendelsesstedet — kun må være betinget af produktets egne objektive egenskaber, som fremhæver dets kvalitet i forhold til et tilsvarende produkt af ringere kvalitet, men ikke af en geografisk stedfæstelse af det ene eller andet produktionstrin, og at disse kvalitetsbenævnelser ikke må være knyttet til det kriterium, at de pågældende produkters fremstillingsproces foregår i indlandet, men alene til, at der foreligger de objektive egenskaber ved produktet, som giver det den ved lov krævede kvalitet (jf. i denne retning Domstolens dom af 12.10.1978, sag 13/78, Eggers, Sml. s. 1935, præmis 24 og 25, af 5.11.2002, sag C-325/00, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 9977, og af 6.3.2003, sag C-6/02, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 2389).
- 67 Selv om det måtte antages, at den danske lovgivning indfører et kvalitetsmærke, er dette forhold under alle omstændigheder ikke tilstrækkeligt til at individualisere sagsøgerne i forhold til enhver anden fetaproducent, der opfylder betingelserne i den danske lovgivning.
- 68 Det bemærkes desuden, at det forhold, at sagsøgerne ikke har fået tildelt en særlig rettighed, bekræftes ved deres situation, der udtrykkeligt er reguleret på en abstrakt og generel måde ved grundforordningens artikel 13, stk. 2, som fastsætter en

overgangsperiode, der på visse betingelser sikrer alle producenter uden undtagelse en tilpasningsperiode, der er tilstrækkelig lang til at undgå tab (jf. i denne retning kendelsen i sagen Alpenhain-Camembert-Werk m.fl. mod Kommissionen, præmis 66). Den omstændighed, at sagsøgerne er omfattet af overgangsordningen, er ikke tilstrækkelig til at individualisere dem.

- 69 For så vidt angår det andet argument, hvorefter sagsøgerne individualiseres derved, at da deres produktion af feta i Den Europæiske Union er betydelig, er det tilstrækkeligt at bemærke, at den omstændighed, at en virksomhed har en stor markedsandel, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at adskille denne fra enhver anden erhvervsdrivende, som er berørt af den anfægtede forordning (Rettens kendelse af 9.11.1999, sag T-114/99, CSR Pampryl mod Kommissionen, Sml. II, s. 3331, præmis 46, og kendelsen i sagen Alpenhain-Camembert-Werk m.fl. mod Kommissionen, præmis 58).
- 70 For så vidt angår det tredje argument, hvorefter der ved individualiseringen af sagsøgerne skal tages hensyn til de konkurrenceretlige konsekvenser af registreringen af betegnelsen »feta« til fordel for græske producenter, bemærkes, at den omstændighed, at en almen gyldig retsakt kan have forskellige konkrete følger for de forskellige retssubjekter, den gælder for, under alle omstændigheder ikke kan adskille dem fra alle andre berørte erhvervsdrivende, idet — som i den foreliggende sag — retsaktens anvendelse sker på baggrund af en objektivt bestemt situation (Rettens dom af 22.2.2000, sag T-138/98, ACAV m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 341, præmis 66, og kendelsen i sagen La Conquete mod Kommissionen, præmis 37).
- 71 Derudover har Domstolen udtrykkelig bekræftet, at det forhold, at sagsøgernes virksomhed ved vedtagelse af en forordning befinder sig i en sådan situation, at den er nødsaget til at foretage visse justeringer af produktionsstrukturen for at overholde forordningens krav, ikke er tilstrækkelig til, at virksomheden er individuelt berørt

på samme måde som adressaten for en retsakt (kendelsen i sagen *La Conquete mod Kommissionen*, præmis 35).

- 72 For så vidt angår sagsøgernes fjerde argument, hvorefter Kommissionen skal tage hensyn til deres retsstilling ved vedtagelsen af forordningen, kan det ikke udledes af det forhold i sig selv, at Kommissionen er forpligtet til at tilvejebringe oplysninger vedrørende de skadelige virkninger, som den pågældende retsakt muligvis kunne have for visse virksomheder, at disse er individuelt berørt i artikel 230, stk. 4, EF's forstand (jf. i denne retning Domstolens dom af 10.4.2003, sag C-142/00 P, *Kommissionen mod Nederlandse Antillen*, Sml. I, s. 3483, præmis 75).
- 73 For så vidt angår sagsøgernes femte og sidste argument, hvorefter der stilles krav om en effektiv domstolsbeskyttelse, bemærkes for det første, at der ikke kan anlægges et direkte annullationssøgsmål ved Fællesskabets retsinstanser, selv om det efter en konkret undersøgelse fra deres side af de nationale retslige regler kan godtgøres, at disse ikke tillader borgerne at anlægge en sag om gyldigheden af den anfægtede fællesskabsretsakt (Domstolens kendelse af 12.12.2003, sag C-258/02 P, *Bactria mod Kommissionen*, Sml. I, s. 15105, præmis 58).
- 74 Desuden har Domstolen hvad angår betingelsen om den i artikel 230, stk. 4, EF krævede individuelle interesse klart fastslået, at selv om det er korrekt, at denne betingelse skal fortolkes i lyset af princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse under hensyntagen til de forskellige omstændigheder, som kan individualisere en sagsøger, kan en sådan fortolkning ikke føre til, at der ses bort fra den omhandlede betingelse, som er udtrykkeligt fastsat i traktaten, idet man derved ville overskride de beføjelser, Fællesskabets retsinstanser er tillagt ved traktaten. Det følger heraf, at ingen fysiske eller juridiske personer under nogen omstændigheder er berettigede til at anlægge et annullationssøgsmål til prøvelse af en forordning, såfremt denne betingelse ikke er opfyldt (Domstolens dom af 25.7.2002, sag C-50/00 P, *Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet*, Sml. I, s. 6677, præmis 36, 37 og 39, og af 1.4.2004, sag C-263/02 P, *Kommissionen mod Jégo-Quéré*, Sml. I, s. 3425, præmis 33).

- 75 Det fremgår af ovenstående betragtninger under ét, at de danske fetaproducenter ikke kan anses for at være individuelt berørt af den anfægtede forordning i artikel 230, stk. 4, EF's forstand.
- 76 Det fremgår af det anførte, at den anfægtede forordning er en almen gyldig foranstaltning, og at sagsøgerne ikke er berørt på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem, hvorfor sagen må afvises.

Sagens omkostninger

- 77 I henhold til artikel 87, stk. 2, i procesreglementet pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, bør de i overensstemmelse med Kommissionens påstand pålægges at bære deres egne omkostninger samt at betale de af Kommissionen afholdte omkostninger.
- 78 I henhold til artikel 87, stk. 4, første afsnit, i procesreglementet bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. I denne sag bør det pålægges Den Helleniske Republik og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland at bære deres egne omkostninger.
- 79 I henhold til artikel 87, stk. 4, tredje afsnit, i procesreglementet kan andre intervenienter end medlemsstater og institutioner pålægges at bære deres egne omkostninger. I denne sag bør det bestemmes, at SEV-GAP skal bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (TREDJE AFDELING)

- 1) **Sagen afvises.**
- 2) **Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler de af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber afholdte omkostninger.**
- 3) **Den Hellske Republik, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland og Syndesmos Ellinikon Viomichanion Galaktokomikon Proionton (SEV-GAP) bærer deres egne omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 13. december 2005.

E. Coulon

Justitssekretær

M. Jaeger

Afdelingsformand